

Reneszánsz hármas

Én találtam arcot Ferencnek, Giotto...

(trecento)

templomhajó végében lesz neki jó
fény se kell majd bentről ragyog
a bal kezét kell emelnie

háta mögé méltatlankodó nő kerül
középtől kissé balra álljon a szent
jobbra madarak
nem sok nem kevés

több fajta kéne
mozgásban is változó
legyen libbenő érkező pihenő
fel az égre induló
meg kell egy virágot hajtó fa még

csak ne fázna az ujjam
beleüt a hideg mint a nyíl
hegyek felől gyakorta ér a köd
templom oldalában a campanile mered
szőlők erdők kertek
rőt parasztok mind csak alszanak
novemberiek

tényleg erre gondolt hallva az égi szót
*Ferenc menj és javítsd meg hajlékomat
mert látod romba dől*

nem tetszik nekem
rongycsuhájához
túlzott pompa ez
sok drága kőlap
arany ezüstöt fedez
súlyos kelmék bársonyok zászlók
templomszolga betévedt verebet botoz

én az arcát keresem
szájának formáját a szót
amit kimond
ahogy húgocskáinak nevezi a madarakat

a fényt glóriájából előcsalom
meztéláb áll sáron vagy havon mindegy
rebegve ejti ki
tiéd a dicséret dicsőség és imádás

hideg van
tucatnyi kép vár ránk
a fizetség még messze
tűszőmből fogy a sápadt ezüst
miként fakupánkból a vizes bor este
mikor fáradt csuklóm ernyed híg leves felett

istenemre ez lesz a jó
így legyen
mégis okos vagy Giotto

kicsit oldalt fordul
áldás bomlik ki ujján
kicsit nevet
nem is érzi mit akarhat
az a méltatlan asszony tőle hátrább
ki bolondnak nézi

mindegy
neki istenhez reptető erőnek
ott vannak a madarak

Honnan a kék Mária köpenyéhez Fra...

(quattrocento)

ne méregesd mióta lakom képem
rejtett szegletében
hiúság hogy megmaradni vágytam

nevem Fra
mókusszőr ecset finom fogásában
enyém a vonal íve a szín teltsége
Madonna Mária szívem megtalálta

a kor melybe születtem
nem éppen lant húrjára való
kard élén vér csorgott
vérpirost alkonyat izzani tőle tanult
harcosról pengettek éneket dalnokok

húr zúgta mily nagy hős
egyik s másik is
de tudtam én
a dal sokszor hamis
mert félelemmel teli
a gatyá s a szív

pedig éthosz és pátosz társak lehettek volna
én hittel reméltem
Isten szeret
így létem kerete
freskós klastromi mészfal lett
valóssá nyitottam égi földi távlatot

Boldogasszony örök rabja maradok
úgy raktam fel temperával szép alakját
hogy ismerjen magára
de azt megbocsássa
ami ihlette kékjét köpenyének

gyóonom

gúnyád olyan mint annak a macskaosonású
novíciának a szeme aki megnyitja zárját
cellaszobámnak s mikor elment
azt súgta reggel várlak

az Úr falamon faragott feszület
égni kezdett tekintetétől
éreztem hogy nem bűn
ő előjáték purgatóriumhoz a földön
te novícia mégsem kell magamat megölnöm
Ő akarta hogy anyja köpenyének színe
mint szemed olyan kék legyen

ó a gyönyörök kertjében te
égre néző azúr szempár
mikor festettem az angyali üdvözletet
vékonyka ecsettel
meg a boltívek élén csillanó napot
mintáztam hajadról
tudtam Uramnak így teszek jót
ha dicséretére lesz e kék
s a naparany meg a falfehér
a virág sárga és minden vérpiros szív
ezt nyitottam ki én Fra Angelico
a színeket
ez volt a titkom míg várt az ég

Hadd higgyem Ő küldött Vincibe...

(cinquecento)

sosem mondtad el Caterina
honnan hozott a sors
Anchianóba
hol Toszkána bájos földjén
Ser Pietro letepert
s fullánkja átdöfött engem beléd
ó te szegény
majdnem kislány voltál még

állatok voltak játszótársaim
porba rajzolva őket legeltettem
szemem mindig kívánta égnek kékjét
megfejtteni eszem akarta
ha valami olyan akkor miért

süldő kamasz Verrocchióhoz mentem
én banyak legény
hogy ujjaim rajzra nevelje
de vád ért fiúkat rontani vélt
pár gonosz míg én
ki minden vizzályt kerültem
csak rajzoltam férfi szerszámát
nem vonzott nemzés aktusa soha

tűszőbe rakva kevés holmival
irány Milánó
messze hó ragyogott a város felett
a kertekben mégis ciprusok lobogtak

ti Sforzák ti dúsak kik megvettétek erőm
hogy agyagból gyúrjam meg mintáját lovas szobornak
sose láttam oly szépnek emlékeimben anyámat
mint itt hol árnyat mértek
felém kék hegyek

áldott légy ezerszer Mária
rólad mintázom
mamma mia Caterina
a Madonnát a sziklákon

ha nedves fal nem lenne

Jézus arca mindig füstös fátyolos
én tudom
nincs már határ árny és fény között
a Santa Maria delle Grazie refektóriuma átkozott
csorbul erőm
bogot ujjamra köt reuma

ölni társául szegődtem a hadnak
vezérem Borgia
megláttam a halált szembe jönni
fájt

álomtalanul éltem
holtak testét irónnal vázoltam

így ül bent a gyermek
ilyen az anya hasa
próbáltam miként feszül
hogyan petyhüdik karom

miért süt át mégis a mosoly
Lisán
akkor is ha nem akarom

Isten akarta talán

te sose mondtad el Caterina
ki volt Ő
aki elküldött hozzád
én meg sose mondtam neked
mama

mindegy már
a kamaszlány Madonna arca
mindörökké te
így

Temporary border (Ideiglenes határ), köztéri intervenció, Caucasus–Balkan Express | Ljubljana, Szlovénia, 2015. Fotó: Nada Žgank